

ПРОЛОГ

— Серо, не розчаруй сьогодні нас. — Ці слова долинули звідкись із тіней у кімнаті. — Не розчаруй Лазанії.

— Ні. — Я зціпила руки, щоб зупинити їхнє невпинне тремтіння, і глибоко вдихнула. Затамувала подих і витріщилася на своє відображення у приставленому до стіни дзеркалі. Причин нервуватися не було. Я повільно видихнула. — Я вас не розчарую.

Я ще раз глибоко, розмірено вдихнула, ледве впізнаючи людину, що дивилася на мене із дзеркала. Навіть у тьмяному, непевному світлі численних канделябрів, розставлених повсюди в невеличкій кімнаті, я бачила: шкіра в мене така рожева, що майже не видно розсипу ластовиння на щоках і переніссі. Дехто назвав би цей рум'янець сыйвом, але зелень моїх очей була занадто яскрава, занадто гарячкова для цього.

Позаяк серце в мене досі билося важко, я знову затамувала подих, як навчав мене робити сер Голланд, коли здається, ніби дихати неможливо — неможливо проконтролювати те, що відбувається довкола мене чи зі мною. «Вдихни повільно й упевнено. Затримайся, доки не відчуєш, як сповільнюється серце. Видихни. Затримайся».

Це не спрацювало так, як зазвичай.

Волосся мені зачісували, доки не запекло шкіру голови. Її досі поколювало. Моє світло-біляве волосся було наполовину підняте й заколите так, щоб хвиля кучерів падала на спину. У мене на шиї та плечах шкіра також була рум'яна, і я вирішила, що річ в ароматизованій ванні, в якій мене перед цим змусили відмокати кілька годин. Може, саме через неї мені так важко дихати. Вода була дуже сильно напахчена оліями, тож я боялася, що тепер пахну так, ніби мене топили в жасміні й солодкому анісі.

Стоячи нерухомо, я глибоко й повільно вдихнула. Після ванни мене ледь не зачепурили до смерті. Волосся повсюди щипали та прибирали воском; жалючий біль

заспокоїв лише бальзам, яким мені натерли ноги, руки та, здається, всі інші місця. Я ще раз затамувала подих, опираючись сильному бажанню подивитися на себе нижче обличчя. І без того знала, що побачу. А побачу я тоді, ну, майже все.

Сукня — якщо її можна було назвати сукнею — була майже повністю пошита з прозорого шифону. Її рукави, завдовжки всього кілька дюймів, прикривали мені верхню частину передпліч. Тонка тканина кольору слонової кістки збиралась у складки й вільно огортала моє тіло, доходючи до підлоги й розтікаючись по ній. Я ненавиділа цю сукню, ту ванну й догляд, який був опісля, хоч і розуміла, нащо все це потрібно.

Я мала знаджувати, зваблювати.

До мене наблизився шурхіт спідниць, і я поволі видихнула. У дзеркалі з'явилося обличчя моєї матері. У нашій зовнішності не було нічого подібного. Я вдалася в батька і знала це, бо достатньо разів витріщалася на єдиний його портрет, який залишився, щоб знати: він також мав ластовиння, а підборіддя в нього було таке саме вперте, як у мене. Також я мала його очі — не лише того ж кольору, а й з такою самою формою зовнішніх кутиків. Саме завдяки тому портрету, схованому в особистих покоях матері, я знала, який був із себе батько.

Материні темно-карі очі ненадовго перехопили мій погляд у дзеркалі, а тоді вона обійшла мене. Вінець із золотого листя в неї на голові сяяв від вогнів свічок. Мати оглянула мене, шукаючи якоїсь волосини, що вибилась із зачіски чи стирчала там, де її не мало бути, якогось ганджу чи ознаки того, що я не майстерно витворена наречена.

Ціна, яку обіцяли сплатити за двісті років до мого народження.

У горлі пересохло ще більше, та попросити води я не наважувалася. На мої губи нанесли рожеву фарбу, завдяки якій вони здавалися змоченими в росі. Як зіпсую їх, мати буде невдоволена.

Я придивилася до її обличчя, поки вона поправляла рукави сукні. Тонкі зморшки в кутиках очей видавалися глибшими, ніж напередодні. Шкіра довкола губ побіліла від напруження. Її лице, як завжди, було неможливо прочитати, та я сама точно не знала, чого шукаю. Смутку? Полегшення? Любові? Я почула, як цокотять крихітні золоті ланцюжки, і моє серце ще сильніше забилося об ребра.

Я мигцем побачила біле покривало, яке їй хтось передав, і мимоволі згадала білого вовка, якого бачила на озері багато років тому, коли збирала камінці (з якого дива, вже не пам'ятаю). Через його поважні габарити я вирішила, що він належав до рідкісних вовків кійо, які іноді бродили серед Темних В'язів довкола території замку Вейфер. Я вдивилася тій істоті в очі, сама не своя від страху: а що як він мене роздере? Однак він, перш ніж побігти геть, лише поглянув на купку камінців у мене в руках так, ніби я була якоюсь малою ідіоткою.

Мати поклала мені на голову Покривало Обраної. Тоненька матерія зависла довкола моїх пліч, а тоді вляглася так, що залишилися видимими лише губи та підборіддя і покривало заструменіло по моїй спині. Поки в мене на голові розміщували тоненькі ланцюжки, щоб воно не спало, я ледве бачила крізь серпанкову матерію. Це покривало було й близько не таке цупке, як те, яке я носила, перебуваючи поряд із кимось, окрім найближчих родичів і сера Голланда, та й затуляло моє лице не повністю.

«Може, ти й не Обрана, та ти народилася в цьому царстві, оповита покровом Предвічних. Діва, обіцяна Долями. І ти покинеш це царство, торкнута життям і смертю», — сказала якось моя стара нянька Одетта.

Але я, знов-таки, зовні скидалася на Обраних — отих третіх синів і доньок, що народжувалися в покрові та яким на роду було написано служити Предвічному Життю при його Дворі. Я все життя провела захищеною за цим покривалом, і я, хоч і народилася в покрові, а поводитися зі мною часто-густо так само, як із більшістю Обраних, також була

Дівою. Стати тими, ким мали стати вони після Вознесіння, було найвищою честю, яку тільки можна пожалувати смертному в будь-якому королівстві. У ніч їхнього Ритуалу, під час якого вони возносились і вступали до царства Лізіуму, щоби служити Предвічним і богам, по всіх землях влаштовували святкування. Моя ж доля була найбільшою таємницею в Лазанії. Жодних святкувань і бенкетів не передбачалося. Сьогодні, у день свого сімнадцятиріччя, я мала стати Дружиною Предвічного Смерті.

У мене стиснулося горло. Чому ж я так боюся? Я готова до цього. Готова виконати домовленість. Готова здійснити те, для чого народилася. Інакше не можна.

Почасти мені було цікаво, чи нервуються Обрані в ніч свого Ритуалу. Певно, що так. Хто не тривожився б у присутності молодшого бога, а тим паче Предвічного — однієї з тих істот, що завдяки своїй могутності стали необхідними для самого устрою нашого життя? А може, вони просто в захваті від того, що нарешті виконають своє призначення. Я бачила, як вони всміхалися та сміялися під час Ритуалу. Видно було лише нижню половину їхніх облич, але було очевидно, що їм не терпиться перейти до нового розділу своєї біографії.

Я не всміхалася й не сміялася.

«Вдихни. Затримайся. Видихни. Затримайся».

До мене нахилилася мати.

— Ти готова, принцесо Серафено.

«Серафена». Я так рідко чула своє повне ім'я й ще ніколи не чула його в поєднанні з офіційним титулом... Тепер же неначе хтось клацнув перемикачем. Шалені удари мого серця враз зупинились, а тиск на груди зменшився. Руки заспокоїлися.

— Так.

Я побачила крізь покривало, як королева Калліф усміхається — чи принаймні її губи складаються в усмішку. Я ще ніколи не бачила, щоб вона всміхалася мені *по-справжньому*, так, як усміхалася моїм нерідним сиблінгам

чи своєму чоловікові. Але я, хоч вона й носила мене дев'ять місяців і привела на світ, ніколи їй не належала. Я ніколи не була принцесою народу.

Я завжди належала Предвічному Смерті.

Вона ще раз поглянула на мене, змахнула кучерик, що перелетів мені через плече, а тоді вибігла з кімнати, не сказавши більше ні слова. Двері клацнули, зачинившись за нею, і всі чуття, які я натренувала за багато років, загострилися.

Тиші в кімнаті стало всього на кілька секунд.

— Сестронько, — озвався голос, — ти нерухома, наче статуї богів у саду.

Сестронько? У мене мимоволі скривилися губи від ледве стриманої огиди. Він не був мені братом, ні за кров'ю, ні за зв'язком, хоч і був сином чоловіка, за якого моя мати вийшла заміж невдовзі по смерті мого батька. У його жилах не було ні краплини крові роду Мієрелів, але позаяк народ Лазанії не знав про моє народження, він став спадкоємцем. Невдовзі він мав стати королем, і я була певна, що тоді народ Лазанії матиме клопіт з іншою кризою, навіть тоді, коли я вже виконаю домовленість.

Але завдяки своїм претензіям на престол він був одним із небагатьох, хто знав правду про короля Родеріка — першого короля з роду Мієрелів і мого пращура, чий вибір, зроблений із відчаю заради порятунку свого народу, не лише визначив мою долю, а й наклав прокляття на майбутні покоління того самого королівства, яке він прагнув захистити.

— Ти, певно, нервуєшся. — Тавіус опинився ближче. — Знаю, що принцеса Кейлі нервується. Тривожиться через нашу шлюбну ніч.

Я відчепила пальці від боків і мовчки поглянула на нього.

— Я обіцяв їй, що буду лагідним. — Тавіус опинився в мене перед очима. Він мав світло-каштанове волосся та блакитні очі, й багато хто вважав Тавіуса красенем; також я ладна була побитись об заклад, що принцеса Айрелону

подумала про нього так само після знайомства, вирішивши, що їй пощастило так, як не пощастило жодній іншій дівчині. Тепер вона навряд чи думала так само. Я подивилась, як Тавіус кружляє довкола мене, наче великий сріблястий яструб із тих, яких я часто помічала над деревами Темних В'язів.

— Сумніваюся, що ти одержиш такі самі гарантії від нього. — Навіть крізь покривало я бачила його усміх. Відчувала його погляд. — Сама знаєш, що про нього кажуть — про те, чому його ніколи не малювали і його рис не закарбовували в камені. — Він понизив голос, сповнивши його фальшивого співпереживання. — Кажуть, він страхітливий, його шкіра вкрита такою самою лускою, як у чудовиськ, які його охороняють. Кажуть, у нього не зуби, а ікла. Напевно, тебе жахає думка про те, що ти мусиш зробити.

Я не знала напевне, вкритий Предвічний Смерті лускою чи ні, та всі вони — боги та Предвічні — мали гострі видовжені різці. Ікла, достатньо гострі, щоб проштрикнути плоть.

— Як гадаєш, кривавий цілунок принесе тобі таку насолу, про яку дехто говорить? — дражнився Тавіус. — Чи коли він устромить оті зуби у твою неторкану шкіру, до тебе прийде жадливий біль? — його голос став хрипким. — Мабуть, останнє.

Я ненавиділа його дужче, ніж цю сукню.

Він знову заворушився — неспішно заходив довкола мене, торкаючись одним пальцем свого підборіддя. По моїй шкірі забігали мурахи, та я залишалася нерухомою.

— А втім, тебе ж навчали довести це діло до кінця. Чи не так? Стати його слабкістю, закохати його в себе, а тоді прикінчити його. — Він знову став переді мною. — Знаю, ти побувала під опікою Пані з «Нефриту». Тож, можливо, ти й не нервуєшся, — повів він далі. — Може, тобі не терпиться *послужити*... — і підняв руку, потягнувшись до мене.

Я перехопила його зап'ясток і втиснула пальці в сухожилки. Він смикнувся всім тілом і вилаявся.